

тавж, както искахъ, въ резервата, а самъ ще ги поведж... Ахъ, ако тукъ да бѣхъ били туркестанскитъ войски! Помните ли Андижанъ, Махрамъ? понита той Куропаткина.

Старитъ бойовни другари само са погледнѣхъ мълчащи, но видно бѣше по лицата имъ, че при единтъ название на тѣзи мѣста, цѣлъ рой въспоминания възникнѣхъ у двамата... Помните ли, какъ при началото на компанията мисляхъ у насъ за туркестанцитъ. За мене говоряхъ, че на мене не бива и батальонъ да повѣрятъ. На нашитъ офицери отъ високо глѣдахъ, а тѣ първи лѣгнѣхъ тукъ. Гдѣ сж всякитъ тѣзи Калитинови, Теодорови, Поликарпови, Пошпови? Кой въ Ески-Загра, кой въ Балканитъ законанъ! —А все пакъ хубаво время бѣше! свърши Скобелевъ.

Владимирекитъ полкъ ний срѣщнѣхме, като вече измивнѣхме половина веретъ напредъ. Той са нареди на бойовни колонии на полегатостъта на долчината, тамъ гдѣто трѣбваше да остане резервата. Въ мъглата твърдѣ хубави бѣхъ тѣзи затворени черни маси, мълчаливи, които нито съ единъ громкий звукъ не издавахъ близостъта си на неприятельтъ. Турскитъ позиции бѣхъ не повече отъ шестдесять раскраща напредъ. Въ непроницаемата мъглява далечност ний тревожно са вгледвахме съ бноще са сърдце чакахме, на нѣ отъ тамъ ще изгърми първийтъ гърмежъ на проириливий часовой, цѣлата линия на неприятелскитъ траншеи и ложименти ще са покрие съ неизгасаемитъ молнии на заливетъ и подъ градътъ коршуми, съ глухи охкания надъсно и на лѣво отпредъ и отзадъ ще почнѣтъ да падатъ въ тѣзи неподвижни още тѣлни на безотвѣтнитъ солдати. На насъ можавъ та са натъкнатъ неприятелскитъ калаузи или секретъ. Още нѣколко минути и присѣтствието на нашиятъ отрядъ вече нѣма да е тайна... Хубавото зрѣлище ще прѣмине въ истинска драма и вече не ще да е до любуване, когато на дълга вътрволица ще са протегнѣтъ носилки надолу съ ранени, и въ прѣснѣжитъ гласове на атаката, въ кръвожадното думканье на тъпанитъ (барабанитъ) ще за миратъ прѣдсмъртнитъ викове на умирающитъ.

Скобелевъ са спира прѣдъ полковетъ, снима фуражката (шапката) си и са кръсти. Изъ въздухътъ като бръмчение са разнесе, кръститъ са офицеритъ и солдатитъ. Всякой въ себе си чете молитва. Всякой отива на едно мѣсто... кой знае, може би, на нѣкои да не остане даже и мгновението, щото, като пада да обърне погледътъ си къмъ това сиво небе, по което сега тяжко плъзятъ облацитъ кои-